

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 38/13

Luksemburg, 11 kwietnia 2013 r.

Wyrok w sprawie C-636/11
Karl Berger / Freistaat Bayern

Prawo Unii dopuszcza, by władze krajowe udostępniały dane identyfikacyjne przy informowaniu opinii publicznej o środkach spożywczych nieszkodliwych dla zdrowia, jednak nienadających się do spożycia

W szczególności dotyczy to nazwy środka spożywczego, przedsiębiorstwa lub firmy, w ramach której środek ów był produkowany lub obrabiany, bądź został wprowadzony na rynek

Rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa żywności¹ zapewnia, że środki spożywcze nie mogą być wprowadzane do obrotu, jeśli są niebezpieczne, to znaczy szkodliwe dla zdrowia lub nienadające się do spożycia przez ludzi. W tym drugim przypadku chodzi o środki spożywcze nieakceptowalne celem spożycia przez ludzi stosownie z ich przeznaczeniem z powodu zanieczyszczenia, gnicia, psucia się lub rozkładu. Państwa członkowskie powinny zachować system oficjalnych kontroli i innych działań stosownych do okoliczności, z uwzględnieniem informowania opinii publicznej o bezpieczeństwie i ryzyku związanym z żywnością.

W dniach 16 i 18 stycznia 2006 r. urząd weterynaryjny w Passau (Niemcy) przeprowadził kontrole urzędowe w kilku zakładach spółki Berger Wild GmbH działającej w sektorze przetwarzania i rozprowadzania dziczyzny. Dokonane analizy wykazały, że badana żywność nie nadaje się do spożycia przez ludzi. Władze Bawarii powiadomiły spółkę o zamiarze poinformowania opinii publicznej o tym fakcie, chyba że spółka ta dokona tego sama skutecznie i w odpowiednim czasie. Berger sprzeciwiła się twierdząc, że w przypadku omawianych środków spożywczych mogą wystąpić sensoryczne nieprawidłowości, jednak nie występuje niebezpieczeństwo dla zdrowia. Zaproponowała ona, że opublikuje „ostrzeżenie dotyczące produktu”, w którym poinformuje klientów, by udali się do jej punktów sprzedaży celem dokonania wymiany omawianych produktów.

W trzech komunikatach prasowych z dni 24, 25 i 27 stycznia minister ds. ochrony konsumentów Freistaat Bayern ogłosił wycofanie spornych produktów. Wskazał on, iż kontrole wykazały, że produkty te miały przykry, duszący, stęchły lub kwaśny zapach, i że w niektórych przypadkach rozpoczął się już proces gnicia. Dodał on, że w związku z tym, że w niektórych zakładach stwierdzono budzące wstręt warunki sanitarne, na spółkę Berger nałożono tymczasowy zakaz wprowadzania do obrotu towarów wyprodukowanych lub obrobionych w tych zakładach.

W przemówieniu przed parlamentem bawarskim dnia 31 stycznia 2006 r. ów minister wskazał w szczególności, że w związku z faktem, że Berger zgłosiła tego dnia wniosek o ogłoszenie upadłości, nie mogła ona już prowadzić sprzedaży towaru, a zatem można było wykluczyć zagrożenie zdrowia przez dalsze produkty wprowadzane na rynek.

Spółka Berger Wild uznała, że poniosła znaczną szkodę w związku z komunikatami prasowymi ogłoszonymi przez władze Freistaat Bayern i wniosła powództwo o odszkodowanie przeciwko owemu krajowi związkowemu.

¹ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1).

W tym kontekście Landgericht München I [sąd okręgowy w Monachium], przed którym zawisła omawiana sprawa zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy prawo Unii sprzeciwia się przepisom niemieckim, które uprawniają władze publiczne do udostępnienia owych informacji.

W wyroku wydanym w dniu dzisiejszym Trybunał stwierdził, że **prawo Unii nie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu**, takiemu jak sporne uregulowanie niemieckie, **na podstawie którego jest dopuszczalne, przy poszanowaniu wymogów tajemnicy zawodowej, by publiczna informacja dotycząca środków spożywczych nieszkodliwych dla zdrowia, jednakże nienadających się do spożycia przez ludzi wskazywała nazwę środka spożywczego, przedsiębiorstwa lub firmy, w ramach której środek ów był produkowany lub obrabiany, bądź został wprowadzony na rynek.**

W tym względzie Trybunał przypomniał, że zgodnie z rozporządzeniem środek spożywczy nienadający się do spożycia przez ludzi jest uznawany za „niebezpieczny”. Jakkolwiek tego rodzaju środek nie jest szkodliwy dla zdrowia, to w zakresie, w jakim można go zakwalifikować jako nieakceptowalny dla spożycia przez ludzi, nie odpowiada on wymogom dotyczącym bezpieczeństwa środków spożywczych wymaganych we wskazanym rozporządzeniu. W związku z tym ów środek nienadający się do spożycia przez ludzi może naruszać interes konsumentów, którego ochrona stanowi jeden z celów zamierzonych przez prawo żywnościowe. Z powyższego wynika, że władze krajowe mogą poinformować konsumentów o tym środku żywnościowym przy poszanowaniu wymogów tajemnicy zawodowej².

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

² Jak przewidziano w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165, s. 1, sprostowanie Dz.U. L 191, s. 1).